

ΕΤΟΣ 59ον

8 Μαΐου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 19 (3023)

ΧΡΙΣΤΟΣ, ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μνήμη σήμερα τοῦ μαθητῆ τῆς ἀγάπης, ἐπιστηθίου φίλου, Θεολόγου καί Παρθένου, Ἰωάννου τοῦ ἀποστόλου καί εὐαγγελιστῆ· ἡ Ἐκκλησία διακόπτει τή σειρά τῶν ἀποστολικῶν ἀναγνωσμάτων καί ὀρίζει νά διαβάζεται κατά τή θεία Λειτουργία τῆς σημερινῆς Κυριακῆς ἡ περικοπή ἀπό τήν Α΄ Καθολική του ἐπιστολή πρὸς τιμὴν τῆς ἱερῆς του μνήμης. Ὁ Θεολόγος μαθητῆς καί συγγραφέας, ἔμπειρος ἀπὸ προσωπική συναναστροφή, μαρτυρεῖ τὰ περὶ τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς καί δηλώνει μὲ τρόπο θεολογικά ἐναργή καί φιλολογικά ἀμίμητο, ὅτι ὁ Χριστὸς δέν συμφύρεται μὲ τὸ σκοτάδι, καθὼς «ὁ Θεὸς φῶς ἐστὶ καί σκοτία αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία». Ὅσοι πιστεύουν στὸν Χριστό, ἀγαποῦν τὸ φῶς καί τὰ ἔργα τους εἶναι φωτεινά· ὅσοι ἀρνοῦνται τὸν Χριστό μισοῦν τὸ φῶς καί ἀγαποῦν τὸ σκοτάδι, ἐργαζόμενοι ἔργα σκοτεινά.

Τὸ σκοτάδι δέν συμφύρεται μὲ τὸ φῶς

Δέν εἶναι δυνατόν τὸ φῶς καί τὸ σκοτάδι νά συνυπάρξουν, οὔτε τὸ φῶς νά νικηθεῖ ἀπὸ τὸ σκοτάδι· οὔτε κανεὶς μπορεῖ νά ἀγαπᾷ τὸ φῶς καί τὸ σκοτάδι συγχρόνως. Βεβαίως, κάποιος ἐνῶ ζεῖ στό σκοτάδι, στήν ἀμαρτία δηλαδή, μπορεῖ νά ἀγαπᾷ τὸ φῶς ὅταν ἀγωνίζεται διὰ τῆς μετανοίας νά χριστοποιήσει, νά φωτίσει δηλαδή τή ζωή του· δέν γίνεται ὅμως κανεὶς μὲ τὰ λόγια νά ἐκφράζει πόθο γιὰ τὸ φῶς, ἐνῶ μὲ τίς πράξεις του νά παραμένει προσκολλημένος στό σκοτάδι. Ὑπάρχουν πολλοί πού ἴπνε· «ἐγὼ πιστεύω στὸν Χριστό μὲ τὸ δικό μου τρόπο, δέν τιμῶ ὅμως τὴν ἱερωσύνη, δέν κοινωνῶ, δέν ἐξομολογοῦμαι – ἢ κοινωνῶ χωρὶς νά ἐξομολογοῦμαι – πηγαίνω μπροστὰ στήν εἰκόνα, ἀνάβω τὸ κεράκι μου καί δέν ἐπιθυμῶ τὸ κακό τοῦ ἄλλου».

Ἡ ἀπάντηση σέ αὐτὸ τὸν ἰσχυρισμὸ εἶναι ἀπλή· «δέν θέλεις τὸ κακό τοῦ ἄλλου, θέλεις ὅμως τὸ δικό σου κακό. Μένοντας μακριὰ ἀπὸ τὴν ἁγιαστικὴ χάρη τῶν μυστηρίων στερεῖς τὸν ἑαυτό σου ἀπὸ τὴν προοπτικὴ τῆς σωτηρίας.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Ἰωάν. α΄ 1-7)

Ἡ μαρτυρία τῆς ἀλήθειας

“Ὁ ἦν ἀπ’ ἀρχῆς, ὁ ἀκηκόαμεν, ὁ ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὁ ἐθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς· καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθη, καὶ ἐωράκαμεν καὶ μαρτυροῦμεν καὶ ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἣτις ἦν πρὸς τὸν πατέρα καὶ ἐφανερώθη ἡμῖν· ὁ ἐωράκαμεν καὶ ἀκηκόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν, ἵνα καὶ ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ’ ἡμῶν· καὶ ἡ κοινωνία δὲ ἡ ἡμετέρα μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ταῦτα γράφομεν ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ᾖ πεπληρωμένη. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία ἣν ἀκηκόαμεν ἀπ’ αὐτοῦ καὶ ἀναγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι ὁ Θεὸς φῶς ἐστὶ καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία. Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι κοινωνίαν ἔχομεν μετ’ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ σκότει περιπατοῦμεν, ψευδόμεθα καὶ οὐ ποιοῦμεν τὴν ἀλήθειαν· ἐὰν δὲ ἐν τῷ φωτὶ περιπατοῦμεν, ὡς αὐτὸς ἐστὶν ἐν τῷ φωτὶ, κοινωνίαν ἔχομεν μετ’ ἀλλήλων, καὶ τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

Βλασφημεῖς κατὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀδιαφορώντας γιὰ ὅσα ἡ Ἐκκλησία ἀπλόχερα σοῦ προσφέρει. Ἀγαπᾶς ἐπομένως τὸ δικό σου σκοτεινὸ “θεό”, κομμένο καὶ ραμμένο στὰ δικά σου σκοτεινὰ μέτρα, ἀπορρίπτεις ὅμως παντελῶς τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς ἁγίας Τριάδος, τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν Χριστὸ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, καὶ τὸ ἅγιο Σῶμα του, τὴν Ἐκκλησία. Ἀδιαφορεῖς γιὰ τὴ χάρι τῆς ἱερωσύνης, πού ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἀποστέρησε ἀπὸ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους καὶ γιὰ τὸ λόγος, πού ἐκεῖνος γνωρίζει, τὴν παρέδωσε στὰ ἁμαρτωλὰ ἀνθρώπινα χέρια. Ἀγνοεῖς ἀκόμη, ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ ποιμένες της, “ὡς ἔχοντες ἐξουσίαν”, θά σοῦ ποῦν ἂν εἶσαι τοῦ Χριστοῦ ἢ τοῦ διαβόλου καὶ δὲν θά σοῦ ἐπιτρέψουν νά ἐπιβάλλεις τὸ σκοτάδι σου προσπαθώντας νά σκοτίσεις καὶ ἄλλους».

Ἡ δική μας ἐπιλογὴ

Καλεῖται ὁ ἄνθρωπος μέσα στὴν Ἐκκλησία νά παλέψει ἀνάμεσα στὸ σκοτάδι τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν καινὴ ζωὴ πού ἐκείνη προσφέρει. Πολλές φορές ἐνῶ διαπράττουμε τὴν ἁμαρτία, τὸ ἔργο τοῦ σκότους, τρέμουμε –προβάλλοντας μάλιστα διάφορες δικαιολογίες, πολλές ἐξ αὐτῶν ταπεινόσχημες καὶ εὐσεβοφανεῖς– νά τὴν παραδώσουμε στὴν ὑψικάμινο τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, στὸ πλουτήρα τῆς μυστηριακῆς πράξης τῆς Ἐκκλησίας πού λέγεται ἱερά ἐξομολόγηση, καὶ νά χριστοποιήσουμε τὴ ζωὴ μας. Ὁ Θεὸς «οὐ θελήσει θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀλλ’ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν»· δὲν εἶναι Θεὸς τιμωρός, ἀτεγκτος δικαστής, ἀλλὰ φῶς τὸ ὁποῖο «φαίνει πᾶσι». Ἡ διάθεση τῆς δικῆς μας καρδιάς εἶναι αὕτη πού μᾶς διαφοροποιεῖ ἐνώπιόν του· ἐὰν ἀγαποῦμε τὸ σκοτάδι καὶ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὸ φῶς, ἐὰν ἡ καρδιά μας εἶναι πω-

Μετάφραση τῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνο πού ὑπῆρχεν ἀπό τὴν ἀρχήν, ἐκεῖνο πού ἔχομεν ἀκούσει, ἐκεῖνο πού ἔχομεν ἰδῆ μέ τὰ μάτια μας, ἐκεῖνο πού παρατηρήσαμε καί τὰ χέρια μας ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ Λόγου δηλαδή τῆς ζωῆς, –καί ἡ ζωὴ ἐφανερώθηκε καί ἔχομεν ἰδῆ καί μαρτυροῦμεν καί σᾶς ἀναγγέλλομεν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἡ ὁποία ἦτο μέ τὸν Πατέρα καί ἐφανερώθηκε σ' ἐμᾶς,– ἐκεῖνο πού ἔχομεν ἰδῆ καί ἀκούσει σᾶς ἀναγγέλλομεν, διὰ νὰ ἔχετε στενόν σύνδεσμον καί σεῖς μαζί μας. Ὁ στενός σύνδεσμός μας εἶναι μέ τὸν Πατέρα καί μέ τὸν Υἱόν του, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Σᾶς τὰ γράφομεν αὐτά, διὰ νὰ εἶναι ἡ χαρὰ σας πλήρης. Καί αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγγελία, τὴν ὁποίαν ἀκούσαμεν ἀπὸ αὐτόν καί σᾶς ἀναγγέλλομεν: ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι φῶς καὶ δέν ὑπάρχει καθόλου σκοτάδι εἰς αὐτόν. Ἐάν ποῦμε ὅτι ἔχομεν στενόν σύνδεσμον μαζί του καί περπατᾶμε εἰς τὸ σκοτάδι, ψευδόμεθα καὶ δέν ἐφαρμόζομεν τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλ' ἐάν περπατᾶμε εἰς τὸ φῶς, ὅπως καὶ αὐτός εἶναι εἰς τὸ φῶς, τότε ἔχομεν στενόν σύνδεσμον μεταξύ μας καὶ τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ μᾶς καθαρίζει ἀπὸ κάθε ἁμαρτίαν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλια, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ρωμένη, σκληρὴ σάν τὸν πηλὸ, τότε ὅσο περισσότερο πλησιάζουμε στὸ φῶς, τόσο περισσότερο σκληραίνει. Ἐάν ἡ καρδιά μας ὄμως, παρά τὴν ἁμαρτωλότητά μας, ἀγαπᾶ καὶ ποθεῖ τὸ φῶς, τότε εἶναι μαλακὴ σάν τὸ κερὶ καὶ ὅσο πλησιάζουμε στὸ φῶς, τόσο πιὸ εὐπλῆστη καὶ δεκτικὴ ἐπεμβάσεως, φωτισμοῦ δηλαδή, γίνεται, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ νέου Θεολόγου τῆς Ἐκκλησίας, ἀγίου Συμεῶν.

Εἶναι, ἐπομένως, δική μας ἡ ἀπόφαση τῆς ἐπιλογῆς ἀνάμεσα στὸ φῶς καὶ τὸ σκοτάδι, στὸν Χριστὸ καὶ τὸ διάβολο, στὴν αἰώνια ζωὴ ἢ τὸ θάνατο. Ἄς απεύσουμε, λοιπόν, νὰ ἐπιβέξουμε τὰ σωτήρια ἔχοντας πάντοτε κατὰ νοῦ τὸν ἀψευδὴ πλῆθος τοῦ Κυρίου, ὅτι «οὐ δύνασθε δυοὶ κυρίοις δουλεῦειν».

Ἀρχιμ. Α. Α.

8 Μαΐου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Τῶν ἀγίων μυροφόρων γυναικῶν, ἐπὶ δὲ Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου». Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ,

Ἀρσενίου ὁσίου τοῦ μεγάλου († 449).

Ἦχος: β' – Ἐωθινόν: Δ' – Ἀπόστολος: Α' Ἰωάν. α' 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ιε' 43-ις' 8.

Ἡ ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 15 Μαΐου, τοῦ Παραλύτου.

Ἀπόστολος: Πράξ. θ' 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε' 1-15.

Ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΘΡΥΛΟΥ

τῆς Ἀγγελικῆς Νικολοπούλου

(Μέ συνοδευτικό διπλό CD καί μέ τή συμμετοχή τῆς Μαριώσ,
σχῆμα 20x25, σελ. 194)

Ἡ Ἀποστολική Διακονία ἐπανακυκλοφόρησε μέ νέα εἰκονογράφηση ἀπό τή σειρά «Παιδικοί Ὁρίζοντες», τό βιβλίο *«Τό Τέλος ἑνός Θρύλου»* τῆς Ἀγγελικῆς Νικολοπούλου. Ἡ ἔκδοση περιέχει συνοδευτικό CD μέ τή θεατρική διασκευή τοῦ Τάκη Χρυσούλη καί μέ ἠθοποιούς ἀπό τό Ἴνστιτούτο Παιδαγωγικοῦ Θεάτρου. Τά τραγούδια καί ἡ μουσική εἶναι τοῦ Γιώργου Βούκανου, ἡ σκηνοθεσία εἶναι τοῦ Ἄλκη Ζερβοῦ, ἐνῶ τήν εἰκονογράφηση ἔκανε ἡ Λυδία Δημακοπούλου. Φιλική συμμετοχή τῆς Μαριώσ.

Ἡ συγγραφέας περιγράφει τήν ἱστορία τῆς μικρῆς Ἄρτεμης πού περνᾷ μιά εἰρηνική καί εὐτυχισμένη ζωή, κοντά στους δικούς της, μέχρι πού ξεσπᾷ ἡ Μικρασιατική Καταστροφή, ὅποτε ἀπαγάγεται ἀπό τό φοβερό Ἀλήμπεν γιά νά ἀρχίσει ἡ περιπέτειά της, παράλληλα μέ κείνη τοῦ ξεριζωμένου Ἑλληνισμοῦ, πού ἀποκορυφώνεται μέ τό μαρτυρικό τέλος τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσοστόμου. Μέσα στίς σελίδες τοῦ βιβλίου, ὅπου ἡ εἰρήνη καί ὁ πόλεμος πλέκονται μέ τρόπο ἀριστοτεχνικό, θά ζήσει ὁ ἀναγνώστης μιά ἀπό τίς πιό σημαντικές στιγμές τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Στό νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Παρακολουθήστε καθημερινά: 1) «**Γνωριμία μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη**», στίς 15:00

2) «**Τή μουσική τῶν ἀγγέλων**» (Βυζαντινή μουσική) στίς 16:00

3) «**Τήν ἱστορία μας**» στίς 21:30

4) «**Ἡ ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας**» στίς 11:00 καί

5) «**Τό τραπέζι τῆς Κυριακῆς**» (κάθε Κυριακή) στίς 12:00.

Περισσότερα: www.ecclesia.gr

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευή καί ὥρα 5.30 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμόνομο Λήμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr